

ara cap un altre, repetint com si ho somiés:

—¡Gretchen! ¡Gretchen! ¡t' estimo!

Després anyadia:

¡Teodor! ¡Teodor meu!

Y li semblava esser lo més felís d'entre 'ls mortals.

Aprop de las cinch serían quan torná á entrar á casa seva. Ja 'n lò llit, y pensant que 'l vell Reebstock potser l' havia conegut, s' entristí. Temia que 'l pare de Gretchen no li prohibís entrar mes á casa seva.

Al esser l' endemá, encare estava mes trist.

- Es possible ser mes desgraciat de lo que soch, exclamava. ¡Oh! ¡lo vell Reebstock me deu odiar terriblement... Pot ser no veuré més á Gretchen... Si pogués véurerla solament una vegada... No gosaré may mes passar pel seu carrer!...

Y tot pensant en aquestas cosas per ell tant tristas, baixá la escala, y se posá en camí sense saber ahont anava, tot mirant de lluny la cerveseria, la veleta y la mostra del establiment.

Semblava que res havia cambiat... Tot estava com sempre. Lo pastor anava vila avall tocant lo fluviol seguit de una llarga filera de cabras y garríns... las noyas anavan cap á la font ab la galleda sota del bras, y Kasper-Noss estés sobre un banch de la casa de la vila dormía tranquilament, d' esquena al sol.

A copia de mirar, en Teodor s' havia anat acostant, ab son album de dibuix sota del bras. Passava per devant de la cerveseria, no gosant girar lo cap, quan sentí que, tot picant als vidres, cridavan á algú. S' aturá espantat.

¿Es á mi que 'm cridan? se digué.

Las finestras de la sala gran estaban overtas, y ja bon número de parroquiáns seyan en las taulas: l' arcalde Weinlaud ab sa grossa figura roja, son llarch barret clavat al clatell y ab son bastó de cep entre las camas; lo sastre Zimmer ab sa camiseta grisa, lo nas brut de tabaco, lo casquet vert encasquestat sobre las orelas; lo petit barber Spitz, ab son plat d'estany sobre la taula á costat de la botella, la cara sonrient, la veu alta, lo tupé acabant en punta, seguint la anti-gua moda francesa; y ademés molts altres.

Lo vell Berbel arreglava 'ls matóns darrerá del fogó de ferro colat, y ratjadas de sol, en las quals s' hi veyan los átomos com s' hi vellugavan, anavan á posarse á lo llarch de las taulas y per sobre dels banchs.

Teodor entrá tot inquiet.

En Reebstock, vestit ab son trajo cendrós guarnit ab botóns d' acer, estava sentat bo y apoyantse en la caixa del rellotge, de cara á la porta. Gretchen, aprop de la finestra, baixava 'ls ulls. S' enrahonava... Semblava que ningú pensava en res; mes desde 'l

moment que 'l pintor aparegué 'n lo portal, Reebstock, aixecant lo bras y signantio, cridá:

—Teodor, ¿estimas á ma filla Gretchen?

Teodor s' avergonyí; obrí la boca pera respondre y no pogué dir ni una paraula.

Reebstock, ab son rostre ingenuo y franch, repetí:

—¿Digas, estimas á ma filla Gretchen?

Tots estaban admirats, y quedaren ab la mateixa actitud que tenían, cada hu ab lo vas á la ma, mèn-tres se miravan ja 'n Teodor, ja la Gretchen, ja 'l pare d' aquesta. Per ultim Teodor ab la veu aufegada per las pulsacions del cor, va dir:

—¡Oh! Deu, si l' estimo!...

Mirá á Gretchen ab una mirada tant suplicant que la noya correu cap ab ell, y tirantse á sos brassos se posá á plorar. Alashoras en Reebstock feu ¡Ah! ¡ah! ¡ah!... ¡ja ho sabia be que s' estimavan! ¡á mi ray ningú m' enganya!

Y tots los que eran allí, veyentlo riure aixís exclamaren:

—¡Ah! ¡ah! ¡ah! ¡que n' es de fi en Reebstock... ja ho sabia tot!

—Y be, afegi aquest, donchs ja que tant l' estimas... prentla home, qué diantre!... prentla per muller teva, mes quedat aquí ab mi... en ma casa.

Després anyadí ab un to mes grave:

—Ya estem entesos... ¡dintre quinze dias vos casareu!

A lo qual tots respongueren:

—Dintre quinze dias estarem de casori.

Aixís fou.

Després en Reebstock tingué nets y netas que feu ballá durant molt temps sobre sa falda. Mes tart, com ja s' havia fet vellet, va dir á son gendre y á sa filla:

—Fills meus, haveu de saber una cosa, y es que si tots som felissos debem donar gracias al cel. Jo vaig sentir cantar lo gall abans del dia, y com mirés per la finestra, vaig veure a Gretchen com obría sa finestra. Alashoras me vaig enfadar... mes la Providencia m' illuminar: Casa 'ls prompte 'm va dir, casa 'ls ja que s' estiman!

Teodor y Gretchen admiraren lo sentit comú del vell, y agrahiren á Deu, nostre senyor, que governa las cosas de la terra com convé que ellas sigan gobernadas.

CRÓNICA

A causa del exceso de original primero y de los números últimos después destinados exclusivamente á la catástrofe del *Reina Regente*, no nos fué posible